

Vizsy Ferenc: Kalauz bácsi

A nyugdíjasok mind olyan hóbortosak! Az egyik naponta kijár a piacra, sorra veszi az árakat, megcsóválja a fejét és hazamegy. Ha felkel, újrakezdi. A másik reggelente leül a padra, behunyja a szemét, arcát a nap felé fordítja. Pontban tízkor jön az uszkár a gazdájával, ráugat az ücsörgőre, az bólint s hazamegy. Következőleg újra ott ül a parkban. Én az állomáson szoktam nemkésett vonatokat számlálni. Egyszer mit láttam!

»Kalauz bácsi! Kalauz bácsi, ne adjon jelzést! A kiskatonám éppen csak jegyet vált. Későn indultunk otthonról, jól tudom, de egy éve nem láttam már, és... és meg kellett számolnunk a csillagokat, ami szemben a nappal bizony nem könnyű feladat. Anyám az ifjúkori emlékeit keresve, kétszer is benyitott, mi meg kezdhettünk mindent előlről. Kalauz bácsi! Önnek olyan jószágos szeme van, ugye vár egy kicsit?!

Kalauz bácsi, ne adjon jelzést! A kiskatonámnak még a visszajárót is meg kell kapnia, hisz abból vesz bort a bajtársainak. Aki hazamegy, az a visszatértekor ezzel váltja be magát megint a seregbe. Ez a szokás, mindenki így csinálja, ő se tehet másképp! Most! Talán most sepri be az aprót. Hallom, ahogy peng a pénz és morran a nyomtató... Kalauz bácsi, hallja ön is?

Kalauz bácsi, ne adjon jelzést! Hallja, a lépcsőn már az ő lába dobog. Kettesével veszi a fokokat, mert tudja, katonáéknál meg a vasúton késni nem szabad. Jaj, mi ez a huppanás?! Ó, a lelkem, a nagy igyekezetében elejtette a zsákját. Remélem nem tört össze a gipszlenyomat, amelyet a gyűrűs kezemről öntött a mester. Látja, erről beszélek! Most a hétvégén jegyzett el... Már a mennyasszonya vagyok. Kalauz bácsi, ugye, az ön szíve is zakatol?

Kalauz bácsi, ne adjon jelzést! Ő itt a párom, a napom, a holdam, a mindenem. Ő az én kis katonám. Ugye, milyen fess legény?! Lehetne a fia is, és akkor én lennék az Ön menyje. Megért engem? Mikor látom megint, ki tudja, istenem! Hamar egy csókot, aztán messze visz a vonat, kedvesem, s az én szívem meghasad. Még egy gyors ölelés... Már az óráját nézi a vasutas! Kalauz bácsi, ugye... ugye van még egy pillanat, csak, amíg megsimítom a homlokát... – Kalauz bácsi... Kalauz bácsi... Köszönöm!«